

FRA KØBENHAVN TIL MIDDELHAVET FOR 100 KR.

Alene udstyret med kamera, notesbog, to kuglepenne og enkelte uundværlige fornødenheder som iPod, enmandstelt, rygsæk, primusapparat og et par gryder satte fotograf Simon Høgsberg sig for at rejse til Middelhavet. I lommen havde han 14 euro, svarende til en hundredkroneseddel. Og så var det bare om at komme af sted. Turen startede i Køge.

KØGE, MANDAG KL. 6.45. DAG 1

Jeg har lige sagt farvel til en ven, som stod op klokken seks her til morgen for at køre mig fra Københavns centrum til det truckstop i Køge, hvor jeg står nu. Han er kørt igen, og nu er det min opgave at komme fra det her truckstop til Middelhavet – uanset hvor ved Middelhavet – for 100 kr. Det skulle være til at klare. >

Rotteborgen. Paris' fragtterminal ligger lige på den anden side af hækken.

PARIS, TIRSDAG KL. 19.30. DAG 2

Jeg kan godt forstå, at hjemløse bliver alkoholikere. Jeg sidder på en parkeringsplads i udkanten af Paris. Der er omkring fire grader, og jeg har ikke noget hjem, før jeg finder et sted at slå mit telt op. Jeg har røget en cigaret og kan ikke gennemskue, hvorfor den gjorde mig svimmel. Men det gjorde den. Det føltes rart. I et sekund eller tre fik rusen larmen fra motortrafikvejen på afstand, og jeg glemte at huske at være bekymret. Når man er beruset, keder man sig ikke. Det må netop være frygtelig kedeligt at være hjemløs. For en halv time siden købte jeg en baguette med paté hos en slagter på parkeringspladsen. Hr. og fru slagter har lige lukket butikken og er kørt væk i deres topersoners kølevogn. De fire euro, jeg betalte, er de første penge, jeg har brugt, siden jeg i går morges fik et lift fra et truckstop uden for København til Lübeck af en 47-årig tysk lastbilchauffør. Han betalte min overfart fra Rødby til Puttgarden og bad mig vælge en ret i færgens cafeteria. "Måske møder vi hinanden igen om nogle år," sagde han, "og så kan det være, at du kan hjælpe mig." Jeg vil forsøge at finde et sted at tage et bad på fragtterminalen. Den ligger 100 meter herfra på den anden side af motortrafikvejen. Jeg tvivler på, at det vil lykkes. Og jeg skal finde et sted at sove.

Klaus Sperling, 47, på Rødby-Puttgarden-færgen. Han er irriteret over, at alt er blevet dyrere i Tyskland.

PARIS, ONSDAG KL. 10.10. DAG 3

Jeg er lige stået op. Mine skinneben er i soveposen. Jeg sov med jakken på. Og lange underbukser. Og en termojakke under jakken og en undertrøje og en T-shirt og en rullekrave under termojakken. Alligevel frøs jeg. Mit telt er et enmandstelt. Da jeg åbnede teltet i aftes, opdagede jeg, at der hverken var pløkker eller regnpresenning i den, og det har regnet hele natten. Teltet er slået op på en ca. 100 m² stor trekantet ø, som er omgivet af tre larmende motortrafikveje. Jeg måtte kravle over to autoværn for at komme herud. De orange natriumlamper over vejene oplyste mit telt natten igennem. I aftes kastede de silhuetten af en rotte med lang hale op på teltet. Jeg bankede på dugen for at skræmme den væk, men den reagerede ikke, så jeg gemte mit hoved i min dynejakke og holdt dens puslen borte fra min bevidsthed med en af Charles Bukowskis gale *spoken word*-optrædere på cd.

Jeg skal ringe til Momo, en spansk lastbilchauffør på min alder, som jeg mødte i aftes på fragtcentralen. Momo kører til Spanien i dag og har tilbudt at tage mig med. Han kører ved 11-tiden.

PARIS, ONSDAG KL. 22.05. DAG 3

"Hey Simon – where are you? Please call me. Bernd." Min mobiltelefon har været slukket hele natten, og nu ser jeg sms-beskeden fra Bernd, en tysk lastbilchauffør, som gav mig et lift fra Lübeck til Hamborg. Jeg gad vide, hvad han vil mig. Kan han hjælpe mig ud af den situation, jeg befinder mig i nu? Jeg sidder i mit telt – samme sted som i aftes. Da jeg ringede til Momo i formiddag, befandt han sig ved den belgisk-franske grænse, så jeg måtte finde en anden chauffør, hvis jeg ville sydpå. Det er ikke lykkedes mig.

Jeg fandt de fire kartofler bag det smadrede græskar.

Og jeg har tabt resten af mine penge. Jeg fandt ud af det her til aften. Hvorfor tillader jeg mig selv at være så skødesløs? Det ville være en noget nær ubetydelig udfordring, hvis jeg kunne tale fransk, men det kan jeg ikke. Hvordan skaffer jeg fx mad de næste par dage? I dag fandt jeg en aubergine, en squash, fire kartofler og en citron på fragtcentralen, hvor jeg har brugt dagen på at finde en lastbilchauffør, som ville tage mig med sydpå. Jeg kogte kartoflerne på mit medbragte primusapparat. For en time siden røg jeg min sidste cigaret. Bernd ryger. Jeg ringer til ham i morgen.

PARIS, TORSDAG KL. 15.31. DAG 4

Jeg sidder på en græsplæne i udkanten af Paris ved en indfaldsvej til motorvejen mod Lyon. For to timer siden stillede jeg mig nær fragtterminalen og begyndte at blaffe. 25 minutter senere rullede en brandbil fyldt med unge, kortklippede brandmænd op på siden af mig, og en dreng på ca. 25 rullede vinduet ned og sagde noget til mig på fransk. Han talte også engelsk, og de var ikke på vej sydpå. Jeg gjorde kort rede for min situation – "jeg har ingen cigaretter, og jeg sulter – *I'm starving!*" sagde jeg. >

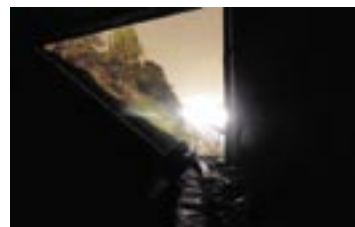
Drengen, der hed Jean-Pierre, havde venlige, brune øjne. "Un moment," sagde han. De kørte hen til en benzinstander på stationen, jeg fulgte efter, og han steg ud. Efter at have talt med sine kolleger i vognen gav han mig en Marlboro-cigarett og to euro og bad mig blive, hvor jeg var. En halv time senere var jeg i gang med at spise et stykke oksekød med bønner og en halv skinketærte i brandkorpsets kantine. Jeg fortalte Jean-Pierre om de sidste dages trængsler og prøvelser. Da han oversatte for de andre brandmænd, forstummede deres livlige snak. Lidt efter kom kantinens kok hen og lagde en baguette og 10-15 små poser med ost foran mig. "Mad til turen," sagde han. Tanken at rejse mig og omfavne ham strejfede mig ikke, men jeg går ud fra, at mine øjne udtrykte noget i den retning. En af brandmændene, en sort fyr, kiggede på mig og sagde "douche", mens han lavede en cirkelbevægelse med hånden over hovedet. Et kvarter senere stod jeg under en bruser i et badeværelse. Da jeg var færdig, kunne jeg høre nogen spille på en guitar i værelset ved siden af. Jeg åbnede døren til badeværelset og stod stille i karmen. En af brandmændene sang en fransk popsang for Jean-Pierre og to andre. Efter sidste akkord rakte han mig en gul pose. Den indeholdt en dåse tun, kiks, to brikker juice og en kage pakket ind i plastic. "Ikke noget særligt, men du får brug for det," sagde han. Efterhånden kom der flere brandmænd ind i værelset, hvor vi sad, og vi var nu otte eller ni. En af dem sagde, at han ville ringe til mig i morgen, fredag. Hvis jeg befandt mig i nærheden af Lyon – plus/minus 200 km – ville han køre mig til Middelhavet. En anden gav mig fem euro, fordi han mente, at det ville være umuligt at komme derfra til Middelhavet uden en cent på lommen. Senere kørte en af de andre brandmænd, Roman, mig hen til indfaldsvejen til motorvejen mod Lyon. Da vi skiltes, spurgte jeg ham, om at det kunne tænkes, at han havde en cigaret. Jeg brød mig ikke om at spørge. Men fra sin lomme greb Roman en pose fuld af rulletobak og Rizla-papir, som han gav mig. Da jeg nægtede at tage imod det, hævdede han stemmen. Jeg overgav mig. Og nu sidder jeg på en plæne 20 meter fra motorvejen. Temperaturen er faldet, siden jeg begyndte notatet her. Men den varme, jeg føler for drengene på brandstationen, er uændret. Nu ryger jeg en sidste cigaret, og så går jeg.

Jeg sidder under et grantræ. Jeg har gået siden klokken seks. 13 km eller mere. Vejen var mørk. Sort. Jeg kunne ikke være gået den strækning, hvis ikke forbipasserende biler havde oplyst vejen for mig. Efter syv kilometer kom jeg til en Total-tankstation. Jeg var sulten. Det var lang tid siden, at jeg havde fået en kop kaffe. Jeg bestilte en *grand café crème* og købte en pakke med tre trekantede sandwich. Tre timer forinden fik jeg et lift på nogle kilometer fra Fontainebleau 70 km syd for Paris til begyndelsen på den vej, jeg har gået på i aften. Manden, jeg kørte med, mødte jeg på en tankstation i Fontainebleau. Jeg fortalte ham om præmisserne for min tur. Han gav mig 10 euro. Halvdelen gik til nogle sandwich og en stor kop kaffe, som ekspeditricen på Total-tankstationen satte på disken foran mig. Bagefter fik jeg lov at tage et bad i en brusekabine, som er tiltænkt lastbilchauffører, der tanker Total. Et fantastisk bad. Jeg var lykkelig, da jeg forlod tankstationen. Ren, usvedig. Siden er der gået to timer. Snarere tre. Og jeg har nået mit mål for i aften – afkørselsrampen til motorvejen mod Lyon. Det er begyndt at småregne, men jeg mærker ikke regnen. De millioner af nåle på grantræet, jeg sidder lænet op ad, forhindrer dråberne i at nå mig. Det er her, jeg vil campere i nat. Om ti minutter. Eller et kvarter. Når jeg har røget endnu en cigaret.

Jeg står på toilettet på en Total-tankstation 305 km fra Marseille, som er min rejses endestation, og jeg spekulerer på, om det, jeg lige har gjort, er dumt eller harmløst. Da jeg gik ind på tankstationen, havde jeg 13 euro. Nu har jeg tre. Jeg købte en pakke Marlboro-cigaretter og en kop kaffe og et par baguettes. Jeg rationaliserede sådan her, da jeg købte cigaretterne og kaffen: Hvis jeg i morgen tilbage-lægger tre femtedele af den afstand, jeg kørte i dag, vil jeg have nået mit mål: Middelhavet. Men hvad er muligheden for, at det sker? Det >

Brandmændene. Jean-Pierre er drengen, der står op.

Ved motorvejen tre kilometer fra Charles de Gaulle-lufthavnen i Paris.

FREDAG KL. 23.45. DAG 5

UDKANTEN AF LYON, LØRDAG KL. 20.20. DAG 6

På en rastepads cirka 800 km fra Middelhavet. Jeg er nærmest lykkelig, mens jeg sidder her.

Søndag eftermiddag. Jeg har været af sted i seks dage. Teltet, jeg ligger i, er slået op ved en tankstation i udkanten af Lyon. Jeg har ligget sådan i to en halv time.

spørgsmål kan jeg ikke besvare nu. *What the fuck*. Jeg er glad for den 20-pack, jeg har liggende i lommen, og jeg ville ikke sælge den, hvis jeg fik muligheden. I dag har jeg kørt ca. 500 km med to mandlige chauffører. Fra Fontainebleau til Lyon. Chauffør nummer to, som jeg kørte med i dag, købte to trekantede sandwich og en flaske kakao til mig på en tankstation og derudover en pose med to æbler, en flaske vand, to chokolade-barer og en stor pose kager. Han hedder Fred, er 32 og tilbringer 50 af ugens 168 timer på motorvejene i Sydfrankrig. Efter skat har han 12.000 kr. til sig selv om måneden. Hvorfor jeg skriver det, ved jeg ikke. Måske fordi beløbet forekommer mig at være ret lille i forhold til, hvor monotont hans arbejde synes at være. Han var en glad mand. Var meget sympatisk og ikke-irriteret over min manglende evne til at udtrykke de almindeligste almindeligheder på et hurtigt, korrekt fransk.

Jeg vågnede klokken halv 11 formiddag i mit telt, som står mellem et par høgebuske ved motorvejen i udkanten af Lyon – 200 meter fra en Total-tankstation. Det har blæst hele natten. Hårdt. Jeg har siddet og ligget i mit telt de sidste to en halv time og lavet intet. Spist en halv baguette og en halv pose kager. Jeg har røget fire Marlboros og tænkt på fortiden. Det er et helvedes dårligt vejr udenfor. Intet har tilskyndet mig til at pakke sammen og komme videre. Jeg har tisset i en halvanden liter colaflaske og smidt den udenfor.

Turen er slut. Jeg sidder på Key West, en snackbar i den sydfranske by Palavas, som ligger en kilometer fra stranden ud til Middelhavet. Jeg nåede frem i går klokken 13.45. På bordet foran mig står en grand café crème, min ottende eller niende, siden jeg nåede Middelhavet. Jeg har ikke været rigtig vågen, siden jeg ankom. I aftes løb jeg en lang tur. Jeg er irriteret og godt tilpas på samme tid. Der er ikke sket meget, fra jeg besluttede at pakke teltet sammen søndag eftermiddag, til jeg stod på stranden ved Middelhavet. Jeg kom med en lastbilchauffør, som kørte med heste, og blev sat af efter 75 km. 20 minutter senere blev jeg samlet op af et ældre ægtepar på en rasteplads mellem Lyon og Marseille. Han var tilfreds med at være blevet pensionist, hun mindre tilfreds. De var lidt usikre på hinanden. Han fandenivoldsk, højroset; hun forsagt, usikker. Hver gang han talte, rørte hun nervøst ved sit halstørklæde. De boede ved den spansk-franske grænse i et hus med 11 værelser. Da vi tog afsked i Montpellier, så hun længe på mig. Måske følte hun, at jeg kendte hende bedre end hendes mand, selv om de havde levet sammen – i hvor mange år? Manden sagde: "Har du sagt farvel til min kone?" Geneviève, som hun hed, affærdigede ham: "Vi *har* allerede taget afsked." Da bilen forlod kantstenen, så hun efter mig gennem sideruden, som en hund på vej til kennelen kigger efter sin herre. Derefter gik jeg 13 km fra Montpellier ad en nattemørk motortrafikvej mod Les Plages – Strandene. Det var midnat, da jeg slog mit telt op tre kilometer fra Middelhavet. Synet af det gjorde ikke større indtryk på mig. Jeg var snarere bevæget ved tanken om, at jeg havde været undervejs i en uge og nu endelig havde nået mit mål. #

Ved fragtterminalen i Paris. Det er første gang, jeg stikker min arm ud på turen.

UDKANTEN AF LYON, SØNDAG KL. 13. DAG 7

PALAVAS, MANDAG KL. 11. DAG 8

Målet er nået, men synet af Middelhavet gør ikke større indtryk på mig.

